

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ

Μετὰ τό, Εὐλογητός, τό, Κύριε εἰσάκουσον.

Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τοῦ Ἱεράρχου τῇ πανσέπτῳ Εἰκόνι, Πιστοὶ προσπέσωμεν αὐτῷ ἐκβοῶντες, οἱ ἁμαρτίαις πολλαῖς ἐγκυλινδούμενοι, σπεῦσον ὦ Νικόλαε, Ἱεράρχα Κυρίου, σαῖς πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, ἱεραῖς ἰκεσίαις, παντὸς κινδύνου, λύπης καὶ φθορᾶς, καὶ δεινῶν νόσων, ἀπάλλαξον ἅπαντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανών.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς προσευχαῖς σου Ἱερὲ Νικόλαε, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν, τὸ σκοτεινὸν νέφος, τὸ τῆς ἀθυμίας μου, Παμμάκαρ διασκέδασον, θυμηδίας ὑπάρχων, καὶ εὐθυμίας ἀνάπλεως, τῷ Παμβασιλεῖ παριστάμενος.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαις πάντοθεν, περικυκλούμενον, καὶ λογισμῶν σάλω, τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίων, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου κυβέρησον, ὅπως σὲ δοξάζω, Νικόλαε.

Τῶν Ἀποστόλων καὶ Ὁσίων σύσκηνος, ἀποδεικνύμενος, καὶ Θεϊκῆς αἴγλης, πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου σήμερον, προσκυνούντας Εἰκόνα, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον, εὐχαῖς σου Παμμάκαρ Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐν σπλάγχνοις δεξαμένην Ἄχραντε, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, ἐκδυσωπῶ πίστει, τῆς Γεέννης ῥῦσαι με, καὶ τῆς ἀποκειμένης μοι, διὰ πλῆθος πταισμάτων, κολάσεως ἐλευθέρωσον, σοῦ ταῖς εὐπροσδέκτοις δεήσεσι.

Ῥδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἴνα σὲ δοξάζωμεν, καὶ σὲ προεπόντως γεραίρωμεν, δίδου ἡμῖν, Νικόλαε Μάκαρ, τὴν εἰρήνην πρεσβείαις σου.

Κόπασον, Νικόλαε, ταῖς σαῖς θερμοαῖς παρακλή-
σεσι, τὰς καθ' ἡμῶν, ἐπανισταμένας, ἀσθενείας
δεόμεθα.

Ῥῦσαί με Νικόλαε, περικυκλούμενον πάθεσι, καὶ
πειρασμοῖς, καὶ κινδύνοις πλείστοις, ταῖς λιταῖς
σου καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Ἐχω σε Πανάσπιλε, βίου προστάτιν καὶ τεῖχος
ἄρρήκτον· διὸ δεινῶν, τοῦ ματαίου βίου, οὐ
πτοῦμαι τὴν ἔφοδον.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νόσοις πλείστοις Νικόλαε, καὶ πολλοῖς τοῖς
πταίσμασι περιπέπτωκα, πρόφθασόν με ῥῦσαι
Πάνσεπτε, ταῖς πρὸς τὸν δεσπότην ἰκεσίαις σου.

Ο ἀθῶους τυγχάνοντας, νέους τρεῖς θανάτου
ἀπαλλαξάμενος, σπεῦσον ῥῦσαί με Νικόλαε, τῆς
αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Κατακρίσεως ἄξιος, ζῶν ἐν ἀμελείᾳ εἰμὶ ὁ
ἄθλιος, ταῖς λιταῖς σου ὦ Νικόλαε, μετανοίας ὄρ-
μῳ με ὀδήγησον.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθέντα με κάθαρον, καὶ νενεκρωμένον με
σὺ ἀνάστησον, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τὸν νεκροὺς
ζωώσαντα κηύσασα.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀκλινεῖ διανοία, πρὸς τὸν Ἐπουράνιον ἀνήλθες

Κύριον, παρ' οὗ καὶ τὴν χάριν, τῶν μεγίστων θαυμάτων ἀπείληφας, Νικόλαε Μάκαρ· διὸ ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, τῶν δεινῶν καὶ τῶν νόσων ἀπάλλαξον.

Ἐν τῇ θείᾳ σου Μνήμῃ, Ἱερέων Νικόλαε σύλλογος τέρεται, καὶ Πιστῶν χορεΐαι, τῶν θαυμάτων τῶν σῶν ἀπολαύουσαι, ἐν χαρᾷ τρυφῶσι, καὶ ὡς εἰκός σε ἀνυμνοῦσι, καὶ προστάτην καλοῦσί σε μέγιστον.

Λαμπρυνθεὶς θείᾳ αἴγλῃ, ὥφθη ἡ καρδία σου ὄντως Παράδεισος, τῆς ζωῆς τὸ ξύλον, κεκτημένη ἐν μέσῳ τὸν Κύριον· ὃν δυσώπει Πάτερ, τοῦ Παραδείσου ἀπολαῦσαι, τῆς τρυφῆς καὶ τῆς δόξης τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ἀνατίθημι, Κόρη, πάσας ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας μου· διὸ δυσωπῶ σε, μὴ παρίδης δεινῶς με ποντούμενον, συμφορῶν πελάγει, ἀλλὰ τὴν σὴν δίδου μοι χεῖρα, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Υἱός σου, καὶ σῶσόν με.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Χειμάζει μὲν τῶν κινδύνων ὁ σάλος, οὐκ ἰσχύει δὲ βυθίσαι με Μάκαρ· σὲ γὰρ αἰεὶ Κυβερνήτην πλουτήσας, πρὸς γαληνὸν τὸν λιμένα ἠδύνομαι, καὶ φθάνω μέχρις οὐρανοῦ, διὰ σοῦ Ἱεράρχα Νικόλαε.

Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, Παμμάκαρ, καὶ ὑγείας τὴν ἀντίληψιν δίδου· ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλά-

δελφος φύσει, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων
λύτρωσαι, ταῖς θείαις σου πρὸς τὸν Θεόν, μεσι-
τείαις, θεόφρον Νικόλαε.

Λυτρούμενος ἐκ θανάτου ὡς ὄφθης, τοὺς
ἀθώους πρὶν, ὦ Πάτερ στρατηλάτα, οὕτω καὶ νῦν
περιστάσεως πάσης, ἡμᾶς καὶ νόσων Νικόλαε
λύτρωσαι, πρεσβείαις σου ταῖς ἱεραῖς, ἵνα πόθῳ
τιμῶμεν τὴν Μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε, νυσταγμῷ βαρούμενον, ῥαθυμίας με
θερμῇ σου ἰκεσία, ἔγειρον νῦν καὶ μὴ δώης
ὑπνώσαι, τῆς ἀμαρτίας σὸν δοῦλον εἰς θάνατον,
προστάτιν γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπι-
γράφομαι.

Ἐπίβλεπον μετ' εὐμενείας, Νικόλαε Μάκαρ, καὶ
πᾶσαν θλίψιν λιταῖς σου ἀπέλασον, ἐκ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν τῶν οἰκετῶν σου.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἄχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τό·

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, Νικόλαε, καταφαι-
δρύνεις ὑφήλιον ἅπασαν, καὶ λύεις τὸν ζόφον
τῶν θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων ἐλαύνεις τὴν
ἔφοδον, προστάτης ὑπάρχων θερμότατος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην,
καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Στίχος. Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (ι' 1-9).

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτῃς ἐστὶ καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλη, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες, ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἄπαντα τὸν βίον μου ἐν ἀμελείᾳ διάγων, καὶ πρὸ τέλους ἔφθασα, ἄκαρπος ὁ δεῖλαιος, Ὑπεράγαθε, πονηρῶν πράξεων, ἐπιφέρων μόνον, νῦν φορτία τὰ δυσβάστακτα· ἄπερ Φιλάνθρωπε, σκόρπισον ῥοπῇ τοῦ ἐλέους σου, καὶ δίδου μοι κατάνυξιν, καὶ ἐπιστροφὴν τὴν σωτήριον, ταῖς τοῦ Νικολάου, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις· ὁ Θεός, ὃν εἰς πρεσβείαν προσάγω σοι, καὶ τὴν σὲ κηύσασαν.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, κ.τ.λ.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ῥύστης πλεόντων ἀνεδείχθης, ὦ Νικόλαε, καὶ τῶν χηρῶν προστάτης, ὀρφανῶν τε λιμῆν, καὶ πλουτιστῆς πενήτων· διὸ καὶ ἡμᾶς λύτρωσαι ἐκ κινδύνων σαῖς πρεσβείαις.

Ξένα Νικόλαε ἐργάζη, ἐν θαλάσῃ μακρὰν καὶ πάσῃ ὑψηλίῳ, ταχυδρομούς ἀεὶ, καὶ πάσχοντας προφθάνων, καὶ τούτους ἐκλυτρούμενος, ἐκ τῶν νόσων καὶ κινδύνων.

Νόσων παντοίων καὶ κινδύνων, Ἰατρὸς φανείς, Νικόλαε τρισμάκαρ· τῆς ψυχῆς μου διό, θεράπευσον τὴν νόσον, καὶ εὐρωστίαν δώρησαι, ταῖς ἐνθέοις σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Ἐπαρον χειρᾶς σου, Παρθένε, πρὸς τὸν εὐ-

σπλαγχνον Θεὸν καὶ Βασιλέα, καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ νόσων καὶ κινδύνων, τῇ κραταιᾷ πρεσβείᾳ σου, ἐξελοῦ τοὺς σοὺς οἰκέτας.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς πειρασμῶν νῦν, περισχεθέντας τῷ βάθει, σοὺς οἰκέτας Νικόλαε σῶσον, δοὺς ἡμῖν τὴν λύσιν, αὐτῶν σαῖς ἰκεσίαις.

Ὡς ἐν τρυφῇ, ἀυλιζόμενος Μάκαρ, Οὐρανῶν τε δόξης ἀπολαύων, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, διάσωζε εὐχαῖς σου.

Τῷ ἀπροσίτῳ, ἐλλαμφθεὶς φωτὶ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγάζεις, διαλύων πάντα, τῶν πειρασμῶν τὸν ζόφον.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύεις Κόρη, τὸν ἐν ἰσχύϊ τεκοῦσα, εὐσυμπάθητον Σωτῆρα τοῦ Κόσμου· διὸ τῇ θερμῇ σου, προστρέχω βοήθειᾳ.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκιον.

Γνωρίζει πᾶσα Κτίσις, Νικόλαε Μάκαρ, σῶν ἀρετῶν καὶ θαυμάτων τὸ πέλαγος· διὸ καὶ χαίρει, προστάτην σε ὀνομάζουσα.

Νικόλαε Παμμάκαρ, σῶζε ἐκ κινδύνων, τοὺς σοὺς οἰκέτας πιστῶς σε δοξάζοντας, ὡς μιμητῆς τοῦ Σωτῆρος, ἀξιοθαύμαστος.

Τρυφῶν ταῖς Οὐρανίαις, θείαις λαμπηδόσι, Θεομακάριστε Πάτερ Νικόλαε, τῇ προστασίᾳ σου σῶσον, ἡμᾶς καὶ σκέπασον.

Μαρία Θεοτόκε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἁμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθυνον, καὶ ἀγαθῶν αἰωνίων, μέτοχον ποίησον.

Τό, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Νικόλαε Μάκαρ πάρεσο νῦν, προστάτης καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς, ἡμᾶς ῥῦσαι πάντας, ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάσῃ, τοὺς σὲ θερμῶς φωνοῦντας, καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροις τῶν Πατέρων κλέος στερόρόν, καὶ τὸ τῆς Τριάδος, ἐνδιαίτημα καθαρόν, τῶν πιστῶν προστάτης, καὶ καταπονουμένων, βοήθεια καὶ σκέπη, Πάτερ Νικόλαε.

Ἐν νόσοις σε ἔχομεν Ἰατρόν, ἐν κινδύνοις ῥύστην, κηδεμόνα ἐν ὀρφανοῖς, ἐν πένησι πλοῦτον, ἐν θαλάσῃ σωτῆρα, καὶ χαρμονὴν ἐν θλίψει, σοφὲ Νικόλαε.

Ὀρφανῶν προστάτην σε καὶ χηρῶν, πεινόντων τροφέα, πενομένων τε πλουτιστήν, αἰχμαλώτων ῥύστην, πλεόντων τε σωτῆρα, κεκτήμεθα Παμμάκαρ, σοφὲ Νικόλαε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ τροπάριον. Ἦχος δ'.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιίμνῃ σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκθήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια.

Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει, καὶ ἐν τῇ ἀπολύσει τὸ παρὸν προσόμοιον. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Χάριν εἰληφῶς παρὰ Θεοῦ, πᾶσι χορηγεῖς τὰς ἰάσεις, ὑπὸ τὴν σκέπην σου, Ἅγιε Νικόλαε, τοῖς σοὶ προστρέχουσι, φυγαδεύεις δαιμόνων γάρ, ἀνίατα πάθη, πάντας θεραπεύεις δέ, τῇ προστασία σου. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν, πρέσβευε πρὸς Κύριον πάσης, λυτρωθῆναι βλάβης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.